

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

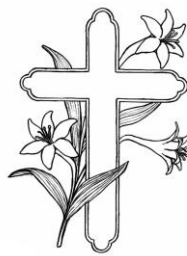
ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΜΕ ΕΠΙΚΑΙΡΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 5^Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2025, ΩΡΑ 7.00 Μ.Μ.
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΝΕΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΘΕΜΑ:

«... θέλων παρεδόθης, ἵνα Κόσμον ἀρπάσῃς τοῦ
ἀλλοτρίου, Μακρόθυμε Κύριε...» (Ὁρθρος Μ. Παρασκευῆς)

(25')

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΝΕΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 5^Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2025, ΩΡΑ 7.00 Μ.Μ.

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι,
εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».
(Γαλ. 6,14)

Σεβασμιώτατε,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
κ. Δήμαρχε,
Μουσικολογιώτατε, ἅγιε Πρωτοψάλτα,
Καλλικέλαδοι Μαθητές τῆς Σχολῆς Β.Μ. τῆς Ἰ. μας Μητρο/λεως
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί!

Εἰσερχόμαστε ἀπὸ σήμερα στήν (Ε') πέμπτη καί
τελευταία ἑβδομάδα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς. Καί σέ ὁκτώ
ἡμέρες ἡ Ἐκκλησία μας θ' ἀνοίξει τήν Ὡραία Πύλη τῆς
Μεγάλης Ἑβδομάδος, γιά νά μᾶς εἰσαγάγει στή μυσταγωγία
τῶν ἀγίων Παθῶν τοῦ Κυρίου.

Ἦχει καθιερωθεῖ, πλέον, ἐδῶ καί μιά πενταετία, μέ τήν
φωτισμένη ἔμπνευση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας,
κ.κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ, νά ὀργανώνεται, κάθε φορά καί σέ
διαφορετική Κωμόπολη τῆς Μητροπόλεως - καί ἐφέτος ἐδῶ,
στόν ἱερό Ναό τοῦ ἀποστόλου Παύλου Νέας Ἀπολλωνίας - μιά
ἐκδήλωση μέ ἐπικάιρους βυζαντινοὺς ὕμνους, ὥστε νά μᾶς
βοηθήσουν στήν προετοιμασία μας γιά τήν εἴσοδό μας στή
Μ. Ἑβδομάδα. Τήν ἐκδήλωση συνοδεύει καί μιά σχετική
ὁμιλία, τήν ὁποία αὐτή τή φορά ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέθεσε στήν
ἐλαχιστότητά μου. Εὐγνωμόνως τόν εὐχαριστῶ γιά τήν τιμή
καί τήν ἐμπιστοσύνη του. Τό θέμα πού μοῦ ὑπέδειξε ἔχει
ἀναγγελεῖ: «... **θέλων παρεδόθης, ἵνα Κόσμον ἀρπάξης τοῦ
ἀλλοτρίου, Μακρόθυμε Κύριε ...**».

Ἡ φράση αὐτή εἶναι μέρος ἑνός ὕμνου τοῦ Ὁρθρου τῆς Μ.
Παρασκευῆς. Εἶναι ἀπό τό Κάθισμα τοῦ τρίτου (γ') ἀντιφώνου.
Δυό λόγια γιά αὐτό. Ἀντίφωνα εἶναι οἱ ὕμνοι, πού ψάλλονται
ἀντιφωνικά, δηλαδή ἐναλλάξ ἀπό τούς δύο χορούς τῶν ψαλτῶν.

Καί στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά θυμίσω σέ ὅλους μας ἡ
καλύτερα σέ αὐτούς πού δέν γνωρίζουν τήν ἐκκλησιαστική
τάξη, πῶς ἡ Ἐκκλησία μας τή Μ. Ἑβδομάδα κάνει μιά
«οἰκονομία». Ἦχει καθιερώσει νά τελεῖται ὁ Ὁρθρος τῆς

ήμέρας, τό προηγούμενο βράδυ.

Π.χ., ό Όρθρος τής Μ. Δευτέρας τελείται τό βράδυ τής Κυριακής, ό Όρθρος τής Μ. Τρίτης, τό βράδυ τής Μ. Δευτέρας, ό Όρθρος τής Μ. Παρασκευής τό βράδυ τής Μ. Πέμπτης κ.ο.κ. Αυτό γίνεται για νά μπορούν οί εργαζόμενοι πιστοί νά συμμετέχουν στίς ιερές ακολουθίες.

Τή Μ. Πέμπτη τό βράδυ λοιπόν, όπως είπαμε, ψάλλεται ό Όρθρος τής Μ. Παρασκευής. Ανάμεσα στά πέντε πρώτα Ευαγγέλια - από τά Δώδεκα - ψάλλονται δεκαπέντε αντίφωνα. Ένα από αυτά, **τό τρίτο αντίφωνο**, είναι αυτό, πού μās απασχολεί.

Ψάλλεται μετά τό πρώτο από τά δώδεκα Ευαγγέλια τής Μ. Πέμπτης τό βράδυ, πού λέγεται καί Ευαγγέλιο τής Διαθήκης. Τό Ευαγγέλιο αυτό είναι τό μεγαλύτερο σέ έκταση. Αποτελείται από τέσσερα κεφάλαια (14, 15, 16 καί 17) του κατá Ιωάννην ευαγγελίου καί αναγινώσκεται πάντα από τόν Επίσκοπο, όπου αυτός παρίσταται καί χοροστατεί.

Καί τώρα σās διαβάζω τόν ύμνο όλόκληρο.

Κάθισμα, Ήχος βαρύς

Εν τῷ δείπνῳ τοὺς Μαθητὰς διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διήλεγξας, ἀδιόρθωτον μὲν τοῦτον ἐπιστάμενος, γνωρῖσαι δὲ πᾶσι βουλόμενος, **ὅτι θέλων παρεδόθης, ἵνα Κόσμον ἀρπάξης τοῦ ἀλλοτρίου, Μακρόθυμε δόξα σοι.**

Καί σέ πιό κατανοητή γλώσσα: « Όταν διέτρεφες τούς μαθητές σου στό δείπνο (τό μυστικό) καί ἐνῶ ἐγνώριζες ὅλο τό σχέδιο τής προδοσίας, ἔλεγξες **διακριτικά** τόν Ἰούδα. Καί παρόλο πού ἤξερες πολύ καλά ὅτι ἦταν ἀδιόρθωτος, ἤθελες ὅμως νά καταστήσεις σέ ὅλους γνωστό καί φανερό, **πώς μέ τήν θέλησή σου παραδόθηκες, για νά ἀρπάξεις τόν κόσμο από τά χέρια τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου), Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι** ».

Γιά μιá ἀκόμα φορά, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὀδεύουμε ἀγαπητοί ἀδελφοί, πρὸς τήν Ἀγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα, στήν ἱερότερη ἐορτολογική περίοδο τοῦ ἔτους. Γιά μιá ἀκόμη φορά θά ἀκολουθήσουμε τά ἴχνη τοῦ Νυμφίου τής Ἐκκλησίας μας Χριστοῦ καί θά γίνουμε συνοδοιπόροι τοῦ Θείου Πάθους Του. Σύμφωνα μέ τόν ἱερό ὕμνογράφο, καλούμαστε,

ὅπως «συμπορευθῶμεν αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν καί νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καί συζήσωμεν αὐτῷ». Μέ αὐτή τήν προϋπόθεση θά γίνουμε πραγματικοί κοινωνοί τῆς Ἀναστάσεώς Του. Μόνο ἔτσι θά νοιώσουμε πραγματικά τή χαρά τῆς Θείας Ἐγέρσεως.

Ἡ ἀφετηρία αὐτῆς τῆς τόσο σημαντικῆς ἐορτολογικῆς περιόδου εἶναι πανάρχαια καί ἀνάγεται στούς ἀποστολικούς χρόνους. Ἡ νηστεία καί ἡ πνευματική προετοιμασία τῶν πιστῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας εἶναι πιθανόν νά ἔχει καθιερωθεῖ ἀπό τούς ἴδιους τούς Ἀποστόλους, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Κυρίου πρὸς αὐτούς: «Ἐλεύσονται δέ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος καί τότε νηστεύσουσιν» (Ματθ. 9,15). «Θά ἔλθουν ὅμως ἡμέρες, πού θά τούς πάρουν τό Νυμφίο, καί τότε θά νηστεύουν».

Ὁ ἅγιος Διονύσιος Ἀλεξανδρείας (+264) μᾶς δίνει πολύτιμες πληροφορίες γιά τόν ἐορτασμό τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τόν 3^ο αἰῶνα. Ἰδιαίτερα κατατοπιστική εἶναι ἡ προσκυνήτρια Αἰθερία (5^{ος} αἰῶνας), ἡ ὁποία στό περίφημο Ὀδοιπορικό της στούς Ἁγίους Τόπους μᾶς πληροφορεῖ, πῶς ἡ ἱεροσολυμίτικη Ἐκκλησία ἐόρταζε τή **Μεγάλη Ἑβδομάδα** καί τό Πάσχα στά πρωτοχριστιανικά χρόνια.

Ἀλλά, γιατί ἡ ἑβδομάδα αὐτή ὀνομάζεται **Μεγάλη**;

Σύμφωνα μέ τόν ἱερό Χρυσόστομο τήν ὀνομάζουμε μεγάλη, ὄχι φυσικά γιατί ἔχει περισσότερες μέρες ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες, οὔτε γιατί κάθε μέρα ἔχει περισσότερες ὥρες. Ἀλλά γιατί αὐτή τήν ἑβδομάδα ὁ Κύριός μας πραγματοποίησε μεγάλους ἄθλους. Καί ἐξηγεῖ ἀκόμα περισσότερο.

Τήν ἑβδομάδα αὐτή καταλύθηκε ἡ μακρόχρονη τυραννία τοῦ διαβόλου, ὁ θάνατος ἔσβησε, ὁ δυνατός δέθηκε, τά ὄργανά του ἀφαιρέθηκαν, ἡ ἁμαρτία καταργήθηκε, ἡ κατάρα ἐξαλείφτηκε, ὁ παράδεισος ἄνοιξε, ὁ οὐρανός ἔγινε εὐκολοπλησίαστος, οἱ ἄνθρωποι ἀναμείχτηκαν μέ τούς ἀγγέλους, ὁ μεσότοιχος τοῦ φράχτη γκρεμίστηκε, τό παραπέτασμα τραβήχτηκε, ὁ Θεός τῆς εἰρήνης σκόρπισε τήν εἰρήνη στόν οὐρανό καί τή γῆ. Γι' αὐτό ὀνομάζεται μεγάλη Ἑβδομάδα. (Ὁμιλ. 30, P.G. 53,273).

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἀναμφίβολα

σπουδαιότατο σταθμό πλουσίου πνευματικού άνεφοδιασμού τῶν ψυχῶν μας. Ἡ μνεία τῶν ἱερῶν γεγονότων μαζί μέ τίς θεσπέσιες ἀκολουθίες τῶν ἀγίων ἡμερῶν, δημιουργοῦν ἀτμόσφαιρα κατάνυξης καί περισυλλογῆς. Τά Ἅγια καί Σεπτά Πάθη τοῦ Χριστοῦ μας ἐλάχιστες ψυχές ἀνθρώπων ἀφήνουν ἀσυγκίνητες. Μόνο οἱ πωρωμένοι ἀπό τήν ἁμαρτία καί τό κακό, ἐλάχιστοι ἄνθρωποι, παραμένουν ἀπαθεῖς τίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες. Τό μεγάλο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους μᾶλλον θά μπορούσε κάποιος νά τοὺς χαρακτηρίσει ἀδιάφορους, αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες κατακλύζουν τοὺς ναούς μέ τή «Σύννοψη» στό χέρι νά σιγοψάλλουν μαζί μέ τοὺς ψάλτες τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν. (1)

Σέ μιά ὁμιλία, πού ἐξεφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος στή Β' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν στήν Παναγία τῶν Ν. Ρόδων καί μίλησε γιά τήν ἐναθρόπηση τοῦ Κυρίου ἀπό τήν Κυρία Θεοτόκο, εἶπε μεταξύ ἄλλων. Σᾶς τό παρουσιάζω, ὅπως ἀκριβῶς τό εἶπε: «Λένε οἱ Πατέρες. Κηρύσσετε τά Δόγματα. Καί εἶναι μερικοί, πού θέλουν νά τά κάνουν πιό ἀπλά καί κατανοητά, φοβούμενοι νά τά διατυπώσουν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τά κήρυξε, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τά ὥρισε. Μεγαλύτερο ἔγκλημα ἀπό αὐτό δέν ὑπάρχει. Γιατί, ὅταν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, ὅταν τελεῖ ἓνα μυστήριό, π.χ. τοῦ βαπτίσματος, τοῦ γάμου ἢ τήν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἡ Ἐκκλησία λέγει: κηρύσσετε τά Δόγματα. Καί εἶναι ἔγκλημα νά μή διδάσκουμε στήν Ἐκκλησία τά Δόγματα. Νά μή φοβόμαστε, λοιπόν, νά τά διατυπώνουμε, ὅπως ἀκριβῶς τά ὀρίζει». (2)

Παίρνοντας θάρρος καί ἐγώ ἀπό αὐτόν τό λόγο τοῦ Ἐπισκόπου, θά τολμήσω ἀπόψε τό ἐγχείρημα.

Γιά νά κατανοήσουμε τώρα τό «...θέλων παρεδόθης, ἵνα **Κόσμον ἀρπάξης τοῦ ἁλλοτρίου, Μακρόθυμε δόξα σοι**», εἶναι ἀπαραίτητο, νά θυμηθοῦμε δύο προφητεῖες. Εἶναι τοποθετημένες σέ δύο διαφορετικά σημεία τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας, σέ ἀμφοτέρους τίς Διαθηκῆς (Παλαιά καί Καινή).

Ἐκφωνήθηκαν μέ διαφορετικές ἀφορμές, ἀλλά ἀφοροῦν τό ἴδιο πρόσωπο, δηλαδή τόν Ἰησοῦ Χριστό. Οἱ προφητεῖες αὐτές ἐκπληρώθηκαν, ὅταν ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων **ἐκούσια παρέδωσε τόν ἑαυτό Του** στά χέρια τῶν ἰουδαϊκῶν καί τῶν ρωμαϊκῶν ἀρχῶν.

Ἡ πρώτη προφητεία. Βρίσκεται στήν Παλαιά Διαθήκη στό βιβλίο τῆς Γενέσεως καί εἶναι, τό σέ ὅλους γνωστό, Πρωτευαγγέλιο: «Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός στό φίδι. Ἐσύ θά εἶσαι ἐπικατάρατος ἀπό ὅλα τά κτήνη καί ὅλα τά θηρία τῆς γῆς, ἐπειδή ἔπραξες αὐτό, (τήν ἐξαπάτηση τῶν Πρωτοπλάστων). Καί θά ἐπιτρέψω τήν ὑπαρξη ἔχθρας μεταξύ σου καί τῆς γυναίκας καί μεταξύ τοῦ ἀπογόνου σου καί τοῦ ἀπογόνου της. **Αὐτός, ὁ Ὅποιος θά γεννηθεῖ ἀπό αὐτήν θά σου συντρίψει τήν κεφαλή καί ἐσύ θά τοῦ πληγώσεις τήν πτέρνα**». (Γέν. 3, 14-15)

Μέ τούς λόγους αὐτούς ὁ Θεός, ἄν καί φαίνεται ὅτι ἐπιτιμᾷ τό φίδι γιά τήν ἐξαπάτηση τῶν Πρωτοπλάστων Ἀδάμ καί Εὔας, ἐντούτοις ἀπευθύνεται στό διάβολο. Προλέγει τό σχέδιο τῆς Θείας Οἰκονομίας γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Συγκεκριμένα, ὁ Θεός προλέγει ὅτι ὁ **Σωτήρας Χριστός μέ τή Σταύρωσή Του, θά συντρίψει τήν κεφαλή τοῦ φιδιοῦ**, δηλαδή τοῦ διαβόλου, ὁ ὅποιος θεωροῦσε ὅτι ἡ ἀνάβαση τοῦ Κυρίου στό Σταυρό δέν σήμαινε τίποτε ἄλλο παρὰ τήν ἐξόντωση τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Καί ἡ δεύτερη προφητεία. Βρίσκεται στό κατά Λουκᾶν ἅγιο Εὐαγγέλιο: «**Αὐτός, δηλ. ὁ Χριστός, θά εὐθύνεται γιά τήν πτώση καί τήν ἀνάσταση πολλῶν (ἀνθρώπων) στό Ἰσραήλ, ἐπειδή θά εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενο. Καί ἐσένα τήν ψυχή σου θά διαπεράσει ρομφαία, ὥστε νά ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἔχθρα πολλῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν ἐναντίον Αὐτοῦ**». (Λουκ. 2, 34-35)

Ἡ προφητεία αὐτή τοῦ δικαίου Συμεών ἐπαληθεύτηκε κατά τή Σταύρωση, ὅταν ἡ Παναγία εἶδε τόν Υἱό της νά καρφώνεται στό Τίμιο Ξύλο καί νά ὑψώνεται, ὅπως ὁ ὄφης στήν ἔρημο, κατά τούς χρόνους τῆς περιπλάνησης τοῦ Ἰσραήλ μετά τήν Ἔξοδο ἀπό τήν Αἴγυπτο.

Ἡ Σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ γίνεται πραγματικότητα στό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία μετά τή γέννηση τοῦ Θεανθρώπου καί τήν παρέλευση τῶν ἀπαιτούμενων κατά τό Νόμο σαράντα ἡμερῶν, προσήγαγε Αὐτόν στό Ναό ὡς βρέφος. Κατά τή διάρκεια τοῦ ἐν λόγῳ τελετουργικοῦ, ἡ Παρθένης Μαρία γίνεται ἀκροατής μίας

ἀκόμα προφητείας, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στή Σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καί πράγματι, ἡ βούληση τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, νά προσέλθει **ἐκουσίως στό Πάθος**, ἀναδεικνύεται στό σύνολο τοῦ ὕμνογραφικοῦ διακόσμου τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ἐνῶ τονίζεται ὅτι δόθηκαν εὐκαιρίες στόν Ἰούδα, ὥστε νά ἀλλάξει τό θέλημά του καί νά μήν προδώσει τό Διδάσκαλο. Ὡστόσο, παρὰ τίς ὑπάρχουσες εὐκαιρίες, ὁ Ἰούδας ἔμεινε ἀμετανόητος καί παρὰ τήν πρόσκαιρη μεταμέλειά του, ὁ ἐγωισμός του κυριάρχησε καί τόν ὁδήγησε στήν ἀπώλεια.

Ὁ Βασιλέας τῆς Δόξης ἀποχαιρετᾷ τούς Ἀποστόλους μέ λόγους βαθιάς θεολογίας, ἐντός τῶν ὁποίων ἀποτυπώνεται μέ ἐμφαντικό (**ἐνδεικτικό**) τρόπο ἡ ἀγάπη - ὄχι μόνο στόν ἄνθρωπο - ἀλλά καί σκιαγραφεῖται τό μυστήριο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέεται στήν Ἀρχιερατική Προσευχή, ὁ Θεός νά χαρίζει ὁμόνοια στούς ἀνθρώπους, ὥστε νά κυριαρχεῖ ἡ ἐνότητα καί ὄχι ἡ διαίρεση. Ἀσφαλῶς, **ἡ πολύπαθη ἐνότητα στήν πίστη** - καί ὄχι μόνο - **εἶναι ἡ οὐσία τοῦ κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας**. Ἐνῶ προσδοκία τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς χριστιανῶν εἶναι ἡ βίωσή της, ἀρχικά σέ ἐπίπεδο ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν καί ἔπειτα στό ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας.

Τήν προδοσία ἀκολουθεῖ ἡ σύλληψη, οἱ ἀνυπόστατες δίκες στίς οἰκίες τῶν Ἀρχιερέων Ἄννα καί Καϊάφα, ὅπου ὁ Λυτρωτής κηρύττει μέ τή στάση καί τά λεγόμενα τῆ **Θεία φύση Του**.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶναι καί **τέλειος ἄνθρωπος**. Καί αὐτό φαίνεται στήν ἀγωνία του μέσα στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅταν φωνάζει στόν Πατέρα του: «Πάτερ μου, σῶσον με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης» (Ἰω. 12,27). Ὁ Ἰησοῦς τώρα δίνει τήν τελευταία μάχη. Δέν μπορούσε νά νοιώθει διαφορετικά. Ἄν δέν τρόμαζε. Ἄν δέν ἀγωνιοῦσε. Ἄν δέν φώναζε, δέν θά τόν πιστεύαμε. Θά εἶχαμε ἀμφιβολίες γιά τήν ἀνθρωπότητά του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶναι τέλειος ἄνθρωπος. Καί γι' αὐτό δέν φοβᾶται νά φανῇ, ὅτι τρομάζει. Καί ἐδῶ εἶναι μιᾶ ἀπό τίς λίγες περιπτώσεις πού ψηλαφοῦμε τόν τέλειο ἄνθρωπο Ἰησοῦ. Ἡ ὥρα τοῦ Ἰησοῦ, ταυτισμένη μέ τό Πάθος, εἶναι ὥρα ἀποκαλυπτική. Χάρις στήν ὥρα αὐτή γνωρίσαμε τόν Ἰησοῦ. Ἦταν ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ ἀδελφός μας, **ἀλλά καί ὁ τέλειος Θεός**, ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τῆς

δόξης. Εὐγνωμονοῦμε τό Θεό γιά τήν ὥρα αὐτή, πού ἡ σημασία της ἐκάλυψε ὅλο τό χρόνο καί ἀπλώνεται ὡς τήν αἰωνιότητα. Ὁ χρόνος, πού πέρασε. Ὁ χρόνος, πού ζοῦμε καί ὁ χρόνος πού ἔρχετα δέν εἶναι παρά ἡ ὥρα τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ἡ ὥρα «Ω» (ὁ μυστικά καθωρισμένος χρόνος) πρὸς τήν ὁποία ὅλα κατευθύνονται. Εἶναι ἡ ὥρα στήν ὁποία ὅλα θά ὀλοκληρωθοῦν. Διότι Ἐκεῖνος εἶναι τό Α καί τό Ω. Εἶναι το πᾶν. Ἡ ὥρα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὀλόκληρη ἡ Ἱστορία, πού δέν θά κλείσῃ καί δέν θά τελειώσῃ παρά ἀφοῦ συγκεντρώσῃ ὅλα τά ἐν χρόνῳ τέκνα τοῦ Θεοῦ στή λυτρωτική ἀγκαλιά τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς δέν μίλησε ἐξ ἀρχῆς γιά τό Πάθος του. Δέν μίλησε γι' αὐτό παρά μόνο, ὅταν πλησίαζε ὁ καιρός. Οἱ ἄνθρωποι - μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ ἀγνοοῦσαν τελείως τό θέμα. Καί ὅταν ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς μίλησε καθαρά ἐκεῖνοι «ἡγνούν τό ρῆμα (περί τοῦ Πάθους) καί ἐφοβοῦντο αὐτόν ἐπερωτῆσαι» (Μάρκ. 9,32). Ἐτσι ὁ Ἰησοῦς ἀρχισε νά μυεῖ τοὺς μαθητές του στό Πάθος καί τήν ἀναγκαιότητα τῆς θυσίας. Τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἐνιαῖο ἀπό τή Φάτνη ὡς τό Σταυτό. Καί ἀπό τό Γολγοθᾶ ὡς τήν Ἀνάληψη. Μέχρι τώρα εἶχε ἀποδείξει στοὺς μαθητές του, ὅτι ἦταν ὁ Μεσσίας, ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἦλθε πιά ἡ στιγμή νά τοὺς μὴσῇ στήν ἐννοια τοῦ πάσχοντος δούλου τοῦ Κυρίου, ὅπως τήν παρουσίασε ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Μετά τό Πάθος καί τήν Ἀνάστασι θά τοὺς ἀποκάλυπτε ἀπόλυτα τήν ἀλήθεια, ὅτι «Οὕτως ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν» (Λουκ. 24, 26). Καί ὅμως, παρ' ὅλη τήν προετοιμασία οἱ μαθητές πάλι δέν τόν κατάλαβαν. Μόνο μετά τήν Πεντηκοστή ἀποκαλύφθηκε στοὺς μαθητές ὀλοκάθαρα τό θεῖο σχέδιο τῆς ἐν Χριστῷ οἰκονομίας. Ὅλα αὐτά δείχνουν, ὅτι **ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἀποκλειστικά ἔργο καί κατόρθωμα τοῦ Ἰησοῦ καί μυστικό σχέδιο τῆς Παναγίας Τριάδος.**

Οἱ δὴθεν σκανδαλισμένοι Ἀρχιερεῖς καί Φαρισαῖοι, ἔχοντας ἐξασφαλίσῃ ὅτι ὁ λαός θά ἐξακολουθήσῃ νά εἶναι πειθήνιος στά κελεύσματά τους καί δέν θά ὑπερασπισθῇ τόν «βλάσφημο» Ναζωραῖο, ἀπευθύνονται στόν Πιλᾶτο καί στόν Ἡρώδη, ὥστε νά θανατώσουν τόν Σωτήρα ὅσο τό δυνατόν γρηγορότερα. Ἀλλωστε, «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν, ὅτι ἑαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν**» (Ἰω. 19, 6-7). Ὁ Νυμφίος τῆς

Ἐκκλησίας ἀποστομώνει τόν Πιλάτο, ὅταν δηλώνει στόν τελευταῖο ὅτι «οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν δεδομένον σοι ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδιδούς μέ σοι, μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει». (Ἰω. 19,11)

Μέ αὐτόν τόν ρηξικέλευθο λόγο, θά μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Κύριος διαρκῶς, ὅτι σπεύδει νά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τὰ δεσμά τοῦ διαβόλου, χωρίς νά ζητήσῃ ἀντάλλαγμα γιά τίς ὕβρεις, τούς κολαφισμούς, τό μαστίγωμα, τόν πορφυρό χιτώνα, τό καλάμι, τόν σπόγγο, τή λόγχη, τό σταυρό καί ἐν τέλει τό θάνατο.

Ποιός ἄλλος θά ἔδινε ὁλοπρόθυμα τή ζωή του γιά χάρη τῶν φίλων του; Ποιός ἄλλος θά ἦταν ταυτόχρονα Δεσπότης καί διάκονος; Ποιός ἄλλος θά ἀναγνώριζε ὅλους τούς ἀνθρώπους ὡς φίλους καί θά τούς ἀγαποῦσε χωρίς νά ἐξετάσῃ τήν κοινωνική κατηγορία, τήν οἰκονομική κατάσταση, τό φύλο ἢ τό χρῶμα;

Ἄς μήν γελιομαστε. Ἀπό τούς ἀνθρώπους, κανένας δέν εἶναι σέ θέση νά πραγματώσῃ τά παραπάνω, ἐκτός ἐάν διεξάγῃ φοβερό πνευματικό ἀγῶνα καί ἡ ὑπαρξή του γεμίσει μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί βέβαια, μακριά ἀπό βερμπαλιστικές καί στερούμενες βιώματος ἀναλύσεις ἢ ἀνεδαφικές φιλοσοφίες. Τό θεῖο θέλημα γιά τή σωτηρία τοῦ πεσόντος πλάσματος ἐκφράζεται στόν ἀπλό καί ταπεινό Ἰησοῦ Χριστό, πού βασανίσθηκε ἀνηλεῶς, βάσταξε τό Σταυρό Του, προκειμένου νά καταστεῖ ὑπόδειγμα γιά ὅλους μας. Καταδέχθηκε νά γίνῃ περίγελος τῶν Ρωμαίων, «ἐλογίσθη μετὰ ἀνόμων» καί μέ ἀδιανόητη ἀγάπη συγχώρεσε τούς σταυρωτές Του, ὥστε νά καταπατήσῃ τό διάβολο.

Ἡ Θεοτόκος βίωσε ἔμπρακτα τήν ἐπαλήθευση τῆς προφητείας τοῦ Συμεών, ἡ καρδιά της σχίσθηκε, ὅταν εἶδε νά καρφώνεται ὁ Υἱός της, ἀλλά εἶχε ἐλπίδα καί πρόσμενε στήν Ἀνάστασή Του.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ἡ Μαρία Μαγδαληνή καί ὀρισμένες γυναῖκες εἶχαν ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη στό θεῖο θέλημα καί παρὰ τὰ ὅσα βίωσαν, τὰ ὅποια ἐπεῖχαν θέση σαρκικοῦ μαρτυρίου, πρόσμεναν στήν ἀπόδοση ἐλπίδας καί νέου περιεχομένου στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξή μετὰ τήν κορύφωση τῆς σταυρικῆς θυσίας.

Ἐπομένως, ἅς ἀναλογιστοῦμε τό μεγαλεῖο τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου καί Δεσπότη τῆς ζωῆς μας, μακριά ἀπό συναισθηματισμούς **καί σιωπώντας**, ἅς ἀναμείνουμε τήν κατανίκηση τοῦ Ἄδῃ καί τήν «**ἀρπαγή**» μας ἀπό τά χέρια τοῦ διαβόλου.

Τά γεγονότα πού ἔλαβαν χώρα τή Μεγάλη Παρασκευή ἔχουν τεράστια σωτηριολογική σημασία γιά μᾶς. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ ἐκούσια πορεία τοῦ Κυρίου πρὸς τό Πάθος φανερώνει τήν ἄμετρη θεία εὐσπλαχνία καί ἀγάπη γιά τόν πεσόντα ἄνθρωπο. Ἡ ὁλοκληρωτική νίκη τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου μποροῦσε νά πραγματοποιηθεῖ μόνο μέ τόν σταυρικό θάνατο τοῦ ἀναμάρτητου Χριστοῦ. Μόνο τό τίμιο αἷμα τοῦ Μεγάλου Ἀθώου μποροῦσε νά καθαρίσει κάθε ρύπο ἁμαρτίας σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν. Μόνο αὐτό μποροῦσε νά φέρει τήν καταλλαγή καί τήν ἰσορροπία, πού εἶχε διαταράξει σοβαρά τό κακό καί ἡ ἁμαρτία.

Ἡ Μεγάλη Παρασκευή εἶναι γιά μᾶς τούς χριστιανούς ἡ πλέον φρικτή, πένθιμη καί λυπητερή ἡμέρα, ἀλλά καί ἡ πιό ἱερή, ἡ πιό ἁγία, ἡ πολυσέβαστη καί πλέον ἀγαπητή καί προσκυνητή ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Κι αὐτό διότι ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ κρέμεται καρφωμένος, γυμνός, ἄπνους, ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ὡς χεῖριστος κακοῦργος. Ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός μας, πῆρε ἐπάνω Του ὅλες τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου καί **ἀνέβηκε ἐκὼν** στό φρικτό Γολγοθά, γιά νά ἐξαγοράσει, **μυστήριο πῶς**, μέ τό τίμιο Αἷμα Του τή λύτρωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τέλεσε ὡς ἱερεὺς καί ταυτόχρονα ὡς ἱερεῖο τή μεγαλύτερη καί ἀποτελεσματικότερη θυσία ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἡ ὁποία ἀποτελέσε τήν πραγματική καταλλαγή μέ τό Θεό.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, στὸν ἱερό Ναό τοῦ ὁποίου βρισκόμαστε, τονίζει πῶς «**ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ**» (Ρωμ. 5,10). Ἐνῶ ἡμασταν ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τό Θεό διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του. Στό ἐξῆς ὁ ἀναγεννημένος «**ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ**» (Ἐφ. 2,13) ἄνθρωπος «**οὐκέτι εἰ δούλος, ἀλλ' υἱός, εἰ δέ υἱός, καί κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριστοῦ**» (Γαλ. 4,7). Τώρα δέν εἶσαι πιά δούλος, ἀλλά υἱός καί ἐφ' ὅσον εἶσαι υἱός, εἶσαι καί κληρονόμος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό ἐπειδὴ

ἐπάνω στό φρικτό Γολγοθᾶ συνήφθη διά τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἡ αἰώνια διαθήκη Θεοῦ καί ἀνθρώπου (Ἑβρ. 8,13).

Ποιά καρδιά δέν λυγίζει τήν ἡμέρα αὐτή μπροστά στή φρικτή καί ἀνείπωτη θεοκτονία; Ποιά μάτια δέ βουρκώνουν στό ἀντίκρισμα τοῦ γλυκύτατου Ἑσταυρωμένου; Ποιά ψυχή δέ μαλακώνει μπροστά στά ἄδικα παθήματα; Ποιά γόνατα δέν κλίνουν κάτω ἀπό τό Σταυρό, γιά νά προσκυνήσουν τά Θεῖα Πάθη; Ἑκατομμύρια πιστοί χριστιανοί πενθοῦν γιά τόν ὀδυνηρό θάνατο τοῦ Χριστοῦ μας. Κατακλύζουν τούς ἱερούς Ναούς μέ μπουκέτα ἄνθη στά χέρια, γιά νά τά ἐναποθέσουν στόν ἱερό Ἐπιτάφιο. Νά προσκυνήσουν τό Λυτρωτή τους, Αὐτόν, ὁ Ὅποιος «ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ Του αἵματι».

Καί περαίνοντας τόν λόγο, θέλοντας νά σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους γιά τήν ὑπομονή πού ἐπιδείξατε, ἀλλά καί γιά νά σᾶς ξεκουράσω καί ἀναπαύσω λίγο, θά κλείσω μέ ἕνα ποιητικό ξέσπασμα τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ἀχελώου Εὐθυμίου, πού ἔχει τίτλο:

ΥΜΝΟΣ Σ' ΕΚΕΙΝΟΝ» ! (3)

Μέ τά πῆλινα χεῖλη μας κι' ἀπ' τόν κόσμο
τῶν μικρῶν, τῶν κοινῶν καί ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων,
ὑμνοῦμε, Ἑσένα, Κύριε Ἰησοῦ,
πού εἶσαι ὁ Μοναδικός, ὁ Ἀνυπέρβλητος, ὁ Ἕνας!

.....

Ἰησοῦ, Γλυκέ Ἰησοῦ!

Ἔχουμε ἀπόλυτα τήν ἀνάγκη σου.

Σέ χρειαζόμαστε τόσο

ὅσο κανένα καί τίποτε ἄλλο στή ζωή μας.

Χωρίς Ἑσένα δέν μπορούμε νά ζήσουμε.

Ὅταν μᾶς λείψης, θά μᾶς λείψουν ὅλα.

Μή μᾶς ἐγκαταλείπεις, Ἰησοῦ!

Τά τελευταῖα λόγια σου ἐπὶ τῆς γῆς

ἦταν ἡ πιό γλυκεῖα παρηγοριά:

«Μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τάς ἡμέρας

ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Κράτησε τήν ὑπόσχесί σου, Ἰησοῦ.

«Μεῖνον μεθ' ὑμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί
καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα».
Οἱ καιροί, πού ζοῦμε,
νοιώθουμε πῶς εἶναι τό Βράδυ
τῆς ἑβδομῆς Ἡμέρας τῆς Δημιουργίας σου.
Κοντεύει νά πέση ἡ νύχτα τῶν Ἑσχάτων.
Ἐγγίζει ἡ Δευτέρα Παρουσία σου.
Τό αἰώνιο πρωῒνό τῆς Βασιλείας σου.
Στήριξέ μας! Τόνωσέ μας! Ἐνίσχυσέ μας!
Ἡ μακροχρόνια ἀναμονή σου
καί ἡ ἀδυναμία μας
κούρασαν, σκλήρυναν τίς καρδιές μας.
Τό λυχνάρι τῆς ἀγάπης μας κοντεύει νά σβήση.
Ἡ ραθυμία βάρυνε τά βλέφαρά μας.
Κινδυνεύουμε νά παύσουμε νά σέ περιμένουμε.
Νά μᾶς πιάσῃ ὁ ὕπνος
καί νά μᾶς βρῇς «καθεύδοντας»,
ὅταν ἔλθῃς «ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός».
Στείλε, Ἰησοῦ, τόν Ἥλία σου,
νά μᾶς ξυπνήσῃ, νά κηρύξῃ μετάνοια
στίς ψυχές μας, στίς Ἐκκλησίες μας.
Στείλε τούς Ἀρχαγγέλους σου
νά μᾶς πάρουν ἀπό τό χέρι
καί νά μᾶς βγάλουν ἔξω ἀπ' τίς περιοχές τῆς Ὁργῆς σου,
τῆς ἐπικείμενης.
Καί προπαντός - προπαντός! - ἔλα!
Ἐλα, Κύριε, ἐπὶ τέλους καί μὴν ἀργῆς ἄλλο!
Λυπήσου τήν ἀδυναμία μας,
πού δέν μποροῦμε νά σέ περιμένουμε περισσότερο...
«Καί τό Πνεῦμα καί ἡ Νύμφη λέγουσιν. Ἐρχου!
...Ναί! Ἐρχου, Κύριε, Ἰησοῦ». ΑΜΗΝ!!! (Ἀποκ. κβ' 17,20,21)

(1) Λάμπρος Σκόντζος - Θεολόγος, Εἰσαγωγικό σχόλιο στήν Ἀγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα

(2) Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

(3) † Ἐπίσκοπος Ἀχελώου, Εὐθύμιος Στύλιος